

Arrest

nr. 174 251 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gelet op het arrest nr. 168 137 van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Al Hurriyah, Bagdad (Irak). In 1994 verhuisde u naar Hay Al Jamiah, alwaar jullie woonachtig waren tot de moord op uw vader in december 2005. Nadien, met name vanaf januari 2006, woonde u te Al Benouk/Al Talabiyeh.

Uw vader, (J.J.), werkte destijds als directeur bij het communicatiebedrijf Zain en werd in december 2005 vermoord. Uw broers Ahmed Tareq werkten eveneens een lange periode als chauffeur bij de veiligheidsdienst van voornoemd bedrijf, maar kenden nooit problemen omwille van hun werk.

Na de moord op uw vader, met name na jullie terugkeer naar Hay Al Jamiah, werden u en uw familieleden, en in het bijzonder Ahmed, wel nog gevisieerd. Om die reden verhuisde u samen met uw familie in januari 2006 naar Al Benouk/Al Talabiyeh, een Sjiitische wijk waar uw familieleden langs moederskant, waaronder uw ooms, woonachtig zijn.

Aldaar kenden jullie geen problemen meer, al zouden jullie er weinig tot geen sociaal contact gehad hebben, behoudens met de directe burens, waaronder Abu Saif, een Soennitische buurman die handelaar was. Hierdoor zouden jullie uiteindelijk als Soennieten of bekeerde Sjiieten beschouwd zijn, hetgeen uiteindelijk aan de basis van jullie problemen zou gelegen hebben. Jullie eigenlijke problemen zouden evenwel pas in de loop van april 2015 begonnen zijn, met name kort nadat u en uw broer Ahmed (J.J.A.M.) (OV-nummer: 8.065.076), eind maart/ begin april 2015 de familieleden van voornoemde buurman zouden helpen ontsnappen hebben uit jullie wijk. Een week à tien dagen nadien zou jullie broer Mustafa immers ontvoerd zijn. Ongeveer een week zou hij door leden van Asaeb Ahl Al Haq vastgehouden zijn en pas nadat jullie 50.000 dollar losgeld zouden betaald hebben, zou hij terug vrijgelaten zijn.

Drie dagen later, op 20 april 2015, zouden u en uw broer Ahmed eveneens in de problemen gekomen zijn, met name toen jullie tussen 20u en 22u 's avonds na een etentje te Hay Al Zeyouna per auto terugkeerden naar huis. Toen jullie ter hoogte van Rihanna park reden zou op het kruispunt een auto van Shara Al Robaye gekomen zijn waaruit jullie zouden beschoten zijn. Enkele kogels zouden jullie wagen geraakt hebben, maar uiteindelijk zouden jullie ongedeerd richting Qanat Al Jeish kunnen vluchten zijn door tegen de rijrichting in jullie weg te vervolgen. In plaats van naar huis terug te keren zouden jullie ondergedoken zijn bij uw ooms langs moederskant te Al Benouk. Na drie dagen zouden jullie besloten hebben om samen met uw moeder en broer Mustafa naar Suleymaniyah (Noord-Irak) te vluchten, om van daar op 2 mei 2015 per vliegtuig richting Istanbul (Turkije) te reizen. Op 10 mei 2015 beslisten u en uw broer Ahmed jullie reis verder te zetten richting Europa. Via verschillende onbekende landen reisde u uiteindelijk naar België, alwaar u op 19 mei 2015 aankwam. Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan. Op 25 mei 2015 zou bij jullie thuis nog een dreigbrief achtergelaten zijn en zou uw broer Tareq (J.J.A.M.) (OV-nummer: 8.086.985) één dag zou ontvoerd zijn door onbekenden. Hierop zou ook Tareq Irak richting Turkije hebben verlaten.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, het oude woonstbewijs van uw vader, het woonstbewijs van uw moeder, alsook jullie rantsoenkaart. Daarnaast legde u een kopie van de identiteitskaart van uw vader, de overlijdensakte van uw vader neer, kopies van het proces verbaal ivm de moord op uw vader, een dreigbrief die u zou ontvangen hebben, alsook enkele foto's van uw broer Mustafa en uw auto na het plaatshebben van het incident.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw broer Ahmed (J.J.A.M.) (OV-nummer: 8.065.076), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat er geen elementen voorhanden zijn waarom jullie dienen te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of waarom jullie een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan ook aan u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend worden.

De beslissing van uw broer luidt als volgt: "Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het voor het Commissariaat-generaal nagenoeg onmogelijk is na te gaan of uw vader, (J.J.), in december 2005 om het leven zou gebracht zijn. Het Commissariaat-generaal betwist het overlijden van uw vader evenwel niet, maar merkt wel op dat uit uw verklaringen en de door u in dit verband neergelegde documenten geenszins af te leiden valt om welke redenen uw vader destijds vermoord zou geweest zijn. U stelde immers zelf dat jullie nog steeds niet weten of de moord op uw vader te maken had met het feit dat hij een belangrijk persoon zou geweest zijn, of kaderde in het sektarisch geweld dat Irak destijds kenmerkte (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5). Evenmin valt uit uw verklaringen duidelijk vast te stellen of u en uw familieleden nadien te Hay Al Jamiah nog persoonlijk zouden gevisieerd zijn, of eerder als gevolg van het sektarisch geweld aangevallen zouden zijn. Dit te meer u aangaf dat jullie in januari 2006 net omwille van het feit dat jullie een van de weinige Sjiieten in de Soennitische wijk Al Jamiah waren, beslisten te verhuizen naar Al Benouk/Al Talabiyeh (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5; 9-11).

Het Commissariaat-generaal merkt in dit kader eveneens op dat uit uw verklaringen geen elementen naar voor komen om aan te nemen dat er omwille wat jullie in de loop van 2005 en 2006 zouden meegemaakt hebben op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou

bestaan. De kopies van het proces verbaal ivm de moord op uw vader hebben betrekking op het onderzoek naar de moord op uw vader maar wijzigen niets aan voorgaande appreciatie.

Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat jullie als Sjiieten nadien in de Sjiitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh weinig tot geen sociaal contact zouden gehad hebben en het feit dat jullie bijgevolg als Soennieten of bekeerde Sjiieten zouden beschouwd zijn – hetgeen volgens u uiteindelijk aan de basis van jullie problemen zou gelegen hebben – maar weinig geloofwaardig is, te meer jullie te Al Benouk/Al Talabiyeh reeds familieleden, en dus een sociaal netwerk, hadden (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 5-6; 9-10; 11-12). In dit opzicht, en gelet op het feit dat jullie als een Sjiitische familie in een Sjiitische wijk woonachtig waren, is het evenmin geloofwaardig dat Abu Saif, een Soennitische buurman die handelaar was, de enige in de wijk zou geweest zijn met jullie wel contact zouden gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 12; Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 8-9).

Daarnaast dient hier aan toegevoegd te worden dat indien aan het bovenstaande al geloof zou zijn kunnen gehecht worden, quod non, de verschillende problemen die nadien uit dit alles zouden voortgevloeid zijn evenmin geloofwaardig zijn, daar uw verklaringen en die van uw broer, Yousif (J.J.J.), in alle opzichten incoherent zijn en u deze tegenstrijdigheden geenszins afdoende wist te verklaren. Zo stelde u vooreerst dat u en uw broer Yousif – nadat jullie buurman Abu Saif eind maart/begin april 2015 een aanslag zou overleefd hebben en jullie om hulp zou gevraagd hebben – rond middernacht de vrouw en kinderen van Abu Saif, alsook hun spullen, per wagen naar de wijk Al Dhobat (Adhamiyah) zouden gevoerd hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 9-10; 12-13); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat jullie de vrouw en kinderen van Abu Saif per wagen naar Al Waziriyah (Adhamiyah) zouden gebracht hebben en nadien nog eens over en weer zouden gereden zijn om hun spullen achter te brengen (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 9-10).

Verder beweerde u dat uw broer Mustafa een week à tien dagen nadien zou ontvoerd zijn, met name toen hij van het voetballen huiswaarts aan het keren was, dat jullie pas daags na de ontvoering een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd zijn, en dat hij pas daags nadat u het losgeld zou overgemaakt hebben zou vrijgelaten zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 13-14); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat Mustafa van bij jullie thuis werd ontvoerd, met name toen verschillende auto's bij jullie waren gestopt en hadden aangeklopt, dat jullie de dag van de ontvoering nog een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd zijn, en dat hij vrijgelaten zou zijn op het moment dat u het losgeld zou overhandigd hebben (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 10-11). Hiermee geconfronteerd voerde u als enig mogelijke verklaring aan dat het niet uw broer Mustafa, maar wel uw broer Tareq was die destijds op de door Yousif beschreven manier ontvoerd zou geweest zijn, en dat de vragenlijst CGVS van uw broer Tareq dit kon bewijzen; terwijl Tareq pas op 30 september 2015, i.e. na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitgenodigd was om zijn asielaanvraag uit te doen (Vragenlijst CGVS, Tareq (J.J.A.M.), 30 september 2015, pp. 1-3; Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 14-15).

Tot slot stelde u dat u en uw broer Yousif op 20 april 2015 eveneens in de problemen zouden gekomen zijn toen jullie rond 20u30 's avonds na een restaurantbezoek te Hay Al Zeyouna per auto terugkeerden naar huis. Volgens u zouden jullie toen jullie op Shara Al Robaye reden ter hoogte van Rihanna park vanuit een andere auto beschoten zijn. Enkele kogels zouden jullie wagen geraakt hebben, maar uiteindelijk zouden jullie een U-bocht kunnen maken hebben en zouden jullie ongedeerd via Shara Palestin richting Qanat Al Jeish kunnen vluchten zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 15-16). Echter, toen uw broer Yousif naar het exacte verloop van het incident werd gepeild, legde hij opnieuw verklaringen of die niet stroken met uw versie van de feiten. Yousif situeerde het incident immers enkele uren later, beweerde dat jullie uiteindelijk afgezien hadden van jullie intentie te gaan eten, dat de aanvallers ter hoogte van het kruispunt van Rihanna park met hun auto van Shara Al Robaye kwamen, en dat jullie enkel wisten te ontkomen door tegen de rijrichting dezelfde weg te vervolgen richting Qanat Al Jeish (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 13-14).

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw bewering dat jullie aanvankelijk in Turkije wilden blijven, maar er uiteindelijk op 9 mei 2015 toch zouden vertrokken zijn nadat jullie vernomen zouden hebben dat uw broer Tareq eveneens ontvoerd zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 10) niet enkel strijdig is met uw latere bewering dat u pas in België van Tareq zou vernomen hebben dat hij eveneens problemen zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), maar tevens die van uw broer Yousif dat Tareq op 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u dan weer stelde dat Tareq vóór 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn en uw familie pas op 25 mei 2015 een dreigbrief zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), en dat noch u, noch uw broer Yousif op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakten van de ontvoering van Tareq en/of de ontvangst van een dreigbrief op 25 mei 2015, terwijl jullie er op dat

moment reeds van op de hoogte zouden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18; Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Uiteindelijk bleek uit het gehoor met uw broer Tareq dat hij op 16 mei 2015 zou ontvoerd zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11). Dat noch u, noch uw broer Yousif dit tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 september 2015 correct wisten aan te geven (cfr. supra), slaat echt alles, te meer Tareq sinds 3 juli 2015 in België verblijft, en dan nog in het zelfde opvangcentrum als u (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 2).

Gelet op dit alles, het feit dat de aanleiding van jullie problemen niet geloofwaardig is en jullie verklaringen mbt de verschillende problemen die jullie zouden gekend hebben uiterst tegenstrijdig zijn, is het niet geloofwaardig dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten – met name uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, het woonstbewijs van uw moeder, jullie rantsoenkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, het oude woonstbewijs van uw vader en de overlijdensakte van uw vader – wijzigen deze appreciatie niet, daar ze enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De door u neergelegde foto's van uw broer Mustafa en uw auto na het plaatshebben van het incident, veranderen evenmin iets aan bovenstaande appreciatie, daar documenten in het kader van een asielverzoek vooreerst enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt nergens uit de foto's of het uw broer Mustafa betreft, wat de oorzaak is van de verwondingen die hij zou opgelopen hebben, of het jullie wagen betrof en hoe het komt dat de wagen op de foto verschillende kogelinslagen vertoont. De bewijswaarde van de door u neergelegde dreigbrief is tot slot evenzeer beperkt, daar hij mogelijks op basis van jullie verklaringen en/of met het oog op jullie asielaanvraag werd opgesteld, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak vaak vals zijn, en door de wijdverspreide corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn."

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het dossier van uw broer Tareq (J.J.A.M.) (OVnummer: 8.086.985), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betreft de broer van de heer Ahmed A.J.J., wiens dossier bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) gekend is onder het rolnummer RvV 183 872. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier op dezelfde feiten en asielmotieven als deze die door zijn broer werden aangehaald in het kader van diens asielaanvraag. De bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen is dan ook volledig gebaseerd op de beslissing die zijn broer ontving van het CGVS. Bovendien beroept verzoeker zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure integraal op dezelfde middelen, feiten, argumenten en stukken als deze die door zijn broer werden aangehaald in het kader van diens beroepsprocedure bij de RvV, gekend onder het voormelde arrestnummer.

Ook verweerder hanteert in het kader van onderhavige beroepsprocedure dezelfde argumenten en informatie als in de beroepsprocedure van verzoekers broer.

2.1.2. Inzake de beroepsprocedure van verzoekers broer werd bij arrest nr. 174 250 van 6 september 2016 van de RvV geoordeeld als volgt:

“2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.3.5. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de “algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur” hij in casu geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Verder beargumenteert verzoeker niet in concreto hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6-7, 11-12) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.3.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.11. Omtrent de door verzoeker aangevoerde feiten, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vermeld te worden dat het voor het Commissariaat-generaal nagenoeg onmogelijk is na te gaan of uw vader, (J.J.), in december 2005 om het leven zou gebracht zijn. Het Commissariaat-generaal betwist het overlijden van uw vader evenwel niet, maar merkt wel op dat uit uw verklaringen en de door u in dit verband neergelegde documenten geenszins af te leiden valt om welke redenen uw vader destijds vermoord zou geweest zijn. U stelde immers zelf dat jullie nog steeds niet weten of de moord op uw vader te maken had met het feit dat hij een belangrijk persoon zou geweest zijn, of kaderde in het sektarisch geweld dat Irak destijds kenmerkte (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5). Evenmin valt uit uw verklaringen duidelijk vast te stellen of u en uw familieleden nadien te Hay Al Jamiah nog persoonlijk zouden gevisieerd zijn, of eerder als gevolg van het sektarisch geweld aangevallen zouden zijn. Dit te meer u aangaf dat jullie in januari 2006 net omwille van het feit dat jullie een van de weinige Sjiïeten in de Soennitische wijk Al Jamiah waren, beslisten te verhuizen naar Al Benouk/Al Talabiyeh (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5; 9-11).

Het Commissariaat-generaal merkt in dit kader eveneens op dat uit uw verklaringen geen elementen naar voor komen om aan te nemen dat er omwille wat jullie in de loop van 2005 en 2006 zouden meegemaakt hebben op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. De kopies van het proces verbaal ivm de moord op uw vader hebben betrekking op het onderzoek naar de moord op uw vader maar wijzigen niets aan voorgaande appreciatie.”

Verzoeker onderneemt geen poging teneinde de voormelde motieven te ontcrachten. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens geheel onverlet waar gesteld wordt:

“Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat jullie als Sjiïeten nadien in de Sjiïitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh weinig tot geen sociaal contact zouden gehad hebben en het feit dat jullie bijgevolg als Soennieten of bekeerde Sjiïeten zouden beschouwd zijn – hetgeen volgens u uiteindelijk aan de basis van jullie problemen zou gelegen hebben – maar weinig geloofwaardig is, te meer jullie te Al

Benouk/Al Talabiyeh reeds familieleden, en dus een sociaal netwerk, hadden (Gehoorslag CGVS, 7 september 2015, pp. 5-6; 9-10; 11-12). In dit opzicht, en gelet op het feit dat jullie als een Sjiiitische familie in een Sjiiitische wijk woonachtig waren, is het evenmin geloofwaardig dat Abu Saif, een Soennitische buurman die handelaar was, de enige in de wijk zou geweest zijn met jullie wel contact zouden gehad hebben (Gehoorslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 12; Gehoorslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 8-9)."

Ook deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze te weerleggen, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

"Daarnaast dient hier aan toegevoegd te worden dat indien aan het bovenstaande al geloof zou zijn kunnen gehecht worden, quod non, de verschillende problemen die nadien uit dit alles zouden voortgevloeid zijn evenmin geloofwaardig zijn, daar uw verklaringen en die van uw broer, Yousif (J.J.J.), in alle opzichten incoherent zijn en u deze tegenstrijdigheden geenszins afdoende wist te verklaren. Zo stelde u vooreerst dat u en uw broer Yousif – nadat jullie buurman Abu Saif eind maart/begin april 2015 een aanslag zou overleefd hebben en jullie om hulp zou gevraagd hebben – rond middernacht de vrouw en kinderen van Abu Saif, alsook hun spullen, per wagen naar de wijk Al Dhobab (Adhamiyah) zouden gevoerd hebben (Gehoorslag CGVS, 7 september 2015, pp. 9-10; 12-13); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat jullie de vrouw en kinderen van Abu Saif per wagen naar Al Waziriyah (Adhamiyah) zouden gebracht hebben en nadien nog eens over en weer zouden gereden zijn om hun spullen achter te brengen (Gehoorslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 9-10)."

Verzoeker kan inzake de voormelde motivering worden bijgetreden waar hij in de aanvullende nota middels verwijzing naar een aantal kaartjes van Bagdad aantoonde dat zijn verklaringen en deze van zijn broer niet noodzakelijk tegenstrijdig zijn op het vlak van de plaats waar zij de familieleden van hun buurman naartoe brachten. Dit geldt des te meer nu verzoeker en diens broer bij het CGVS met de Al Nida moskee eenzelfde, blijkens de kaartjes nabij gelegen, herkenningspunt gaven en verzoeker daarbij een plausible uitleg verstreekte voor hun op het eerste zicht uiteenlopende verklaringen (gehoorslag CGVS verzoeker, p.13; gehoorslag CGVS verzoekers broer Yousif, p.10).

Verzoeker en zijn broer legden echter weldegelijk tegenstrijdige verklaringen af over de gang van zaken bij hun hulp aan de familieleden van hun buurman. Verzoekers broer verklaarde duidelijk dat zij tweemaal over en weer reden. Hij stelde: "Eerst hebben we zijn vrouw, kinderen en spullen uit de wijk verplaatst en dan ook wat spullen, en zijn geld. En nog wat andere meubels, belangrijke zaken, allemaal verplaatst". Even verder gaf hij nogmaals duidelijk aan dat zij eerst de vrouw en kinderen de wijk uit smokkelden en daarna terugkeerden om enkele waardevolle spullen te gaan ophalen (gehoorslag CGVS verzoekers broer Yousif, p.9-10). Verzoeker maakte bij het CGVS echter slechts melding van één autorit en stelde dat hij en zijn broer bij deze rit zowel de vrouw en kinderen van hun buurman als hun waardevolle spullen meenamen. Tevens gaf hij, gevraagd hoeveel keer zij over en weer reden, aan: "Een keer". Vervolgens bevestigde hij nogmaals dat zij de vrouw en kinderen van hun buurman hun belangrijke spullen aldus bijhadden. Wanneer verzoeker met voormelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij na lang nadenken dat enkel Yousif zou zijn teruggekeerd "om nog wat andere spullen te vervoeren". Zijn eerdere verklaringen waren echter duidelijk en laten geen ruimte voor deze wijziging. Dit geldt des te meer nu uit de voormelde verklaringen van zijn broer Yousif kan worden afgeleid dat deze samen met verzoeker zou zijn teruggekeerd (gehoorslag CGVS verzoeker, p.9-10, 12-13).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker in zijn aanvullende nota plots beweert dat hij en zijn broer eerst de vrouw en de kinderen van hun buurman, samen met waardevolle spullen, vervoerden en dat zij nadien ook de buurman zelf verplaatsten (rechtspiegingsdossier, stuk 14, p.2). Eerder gaf hij namelijk duidelijk aan dat zijn buurman zelf de wijk reeds had verlaten wanneer hij hen contacteerde, dat zijn buurman reeds bij diens zus vertoefde en dat zij de vrouw en kinderen van zijn buurman aldaar aan zijn buurman overdroegen nadat zij hen de wijk uit hadden gesmokkeld (gehoorslag CGVS verzoeker, p.10).

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gesteld:

"Verder beweerde u dat uw broer Mustafa een week à tien dagen nadien zou ontvoerd zijn, met name toen hij van het voetballen huiswaarts aan het keren was, dat jullie pas daags na de ontvoering een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd zijn, en dat hij pas daags nadat u het losgeld zou overgemaakt hebben zou vrijgelaten zijn (Gehoorslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 13-14); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat Mustafa van bij jullie thuis werd ontvoerd, met name toen verschillende auto's bij jullie waren gestopt en hadden aangeklopt, dat jullie de dag van de ontvoering nog een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd

zijn, en dat hij vrijgelaten zou zijn op het moment dat u het losgeld zou overhandigd hebben (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 10-11). Hiermee geconfronteerd voerde u als enig mogelijke verklaring aan dat het niet uw broer Mustafa, maar wel uw broer Tareq was die destijds op de door Yousif beschreven manier ontvoerd zou geweest zijn, en dat de vragenlijst CGVS van uw broer Tareq dit kon bewijzen; terwijl Tareq pas op 30 september 2015, i.e. na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitgenodigd was om zijn asielaanvraag te doen (Vragenlijst CGVS, Tareq (J.J.A.M.), 30 september 2015, pp. 1-3; Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 14-15)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij kan immers niet worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat hem valse verklaringen zouden zijn voorgelegd, dat men hem zo doelbewust in de val trachtte te lokken en dat het CGVS in dit kader zou hebben voorgehouden dat zijn broer Tareq een ander verhaal had verteld. Verzoeker werd namelijk niet geconfronteerd met de gezegden van zijn broer Tareq doch wel met de gezegden van zijn broer Yousif. Deze broer was op het ogenblik waarop verzoeker werd geconfronteerd met diens gezegden weldegelijk reeds gehoord door het CGVS. Het was vervolgens bovendien niet de ambtenaar van het CGVS die verwees naar de verklaringen van verzoekers broer Tareq doch wel verzoeker zelf. Nadat de ambtenaar van het CGVS verzoeker er vervolgens op wees dat diens broer Tareq nog niet gehoord was, diende verzoeker dit daarenboven toe te geven (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14-15).

Verzoeker slaagt er evenmin in de bestreden beslissing te ontkrachten waar gemotiveerd wordt:

"Tot slot stelde u dat u en uw broer Yousif op 20 april 2015 eveneens in de problemen zouden gekomen zijn toen jullie rond 20u30 's avonds na een restaurantbezoek te Hay Al Zeyouna per auto terugkeerden naar huis. Volgens u zouden jullie toen jullie op Shara Al Robaye reden ter hoogte van Rihanna park vanuit een andere auto beschoten zijn. Enkele kogels zouden jullie wagen geraakt hebben, maar uiteindelijk zouden jullie een U-bocht kunnen maken hebben en zouden jullie ongedeerd via Shara Palestin richting Qanat Al Jeish kunnen vluchten zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 15-16). Echter, toen uw broer Yousif naar het exacte verloop van het incident werd gepeild, legde hij opnieuw verklaringen of die niet stroken met uw versie van de feiten. Yousif situeerde het incident immers enkele uren later, beweerde dat jullie uiteindelijk afgezien hadden van jullie intentie te gaan eten, dat de aanvallers ter hoogte van het kruispunt van Rihanna park met hun auto van Shara Al Robaye kwamen, en dat jullie enkel wisten te ontkomen door tegen de rijrichting dezelfde weg te vervolgen richting Qanat Al Jeish (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 13-14)." Hij beperkt zich er immers toe te stellen dat de voormelde strijdigheden niet zouden blijken uit de gehoorverslagen van het CGVS. Dit vormt een loutere miskennis van de inhoud van deze gehoorverslagen en is geenszins dienstig om aan de voormelde tegenstrijdigheden afbreuk te doen.

Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gesteld wordt:

"Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw bewering dat jullie aanvankelijk in Turkije wilden blijven, maar er uiteindelijk op 9 mei 2015 toch zouden vertrokken zijn nadat jullie vernomen zouden hebben dat uw broer Tareq eveneens ontvoerd zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 10) niet enkel strijdig is met uw latere bewering dat u pas in België van Tareq zou vernomen hebben dat hij eveneens problemen zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), maar tevens die van uw broer Yousif dat Tareq op 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u dan weer stelde dat Tareq vóór 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn en uw familie pas op 25 mei 2015 een dreigbrief zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), en dat noch u, noch uw broer Yousif op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakten van de ontvoering van Tareq en/of de ontvangst van een dreigbrief op 25 mei 2015, terwijl jullie er op dat moment reeds van op de hoogte zouden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18; Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Uiteindelijk bleek uit het gehoor met uw broer Tareq dat hij op 16 mei 2015 zou ontvoerd zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11). Dat noch u, noch uw broer Yousif dit tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 september 2015 correct wisten aan te geven (cfr. supra), slaat echt alles, te meer Tareq sinds 3 juli 2015 in België verblijft, en dan nog in het zelfde opvangcentrum als u (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 2)."

Gezien verzoeker niet de minste poging doet teneinde de voormelde motieven te weerleggen, worden deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

De documenten en stukken in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die benevens de reeds hoger besproken kaartjes van Bagdad worden bijgebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 7b; stuk 14) zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat al deze documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat in Irak met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling verkregen kunnen worden. Deze vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat de betreffende documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dat aan de neergelegde documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.12. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet in het onderhavige verzoekschrift in dit kader meermaals een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict'. Hij beroept zich daarbij onder meer op de schending van "artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949", refereert herhaald naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977 en verwijst naar rechtspraak van het HvJ. Wat verzoeker met dit betoog tracht te bereiken, kan niet worden ingezien. Verweerder stelt, zoals verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, het bestaan van een gewapend conflict in Irak immers niet in vraag. Geen van de partijen betwist aldus dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 7b en 14), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 12) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een

loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder meer zou leiden. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het CGVS tot slot nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Hij verwijst hierbij naar enkele beleidsnota's inzake Irak. Dient echter te worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen in casu gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De voormelde motieven gelden ook voor verzoeker.

2.1.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS